

דיליה, בחיזו דבני אנשא, ומודעין ליה מלין
לאבאשא, ומלין לאוטבא, לזמנין ידיען.
ואלין תרי רוחין, דלא אתפלילו בכללא
דגופא, השתא אתפלילן באלין צולמין,
ומתתקנן בהו ומודעין ליה לבר נש מלין
לאבאשא, ודא הוא דנפיק מרשותא דמאריה,
ופקדונא דיליה, יהיב לסטר מסאבא.

הא חזי, אסיר ליה לבר נש לאשדאה מאני
דביתא, ולאפקדא ליה לסטרא אחרא,
דלא אצטריף, או מלה אחרא דכוותיה, (פ"א
דביסיה לקבלא ליה) דהא כמה גרדיני נימוסין זמינין
לההוא מלה לקבלא ליה, ומההוא זמנא, לא
שארו עליה ברכאן, דהא מסטרא אחרא הוא.
פל שפן מאן דאזמין ברעותיה על ההוא טיבו
עלאה דיליה, לאחרא ולסטרא אחרא. דהא,
מההוא דאזמין ליה הוי.

וכר קריבו יומין דבר נש לנפקא מהאי עלמא,
ההוא צולמא עלאה דיהבי ליה, אתנא
ההוא רוחא בישא דההו מתדבק ביה בכל
יומא, ונטיל ליה לההוא צולמא, ואתתקן ביה
ואזיל ליה, ולא אתחזר ביה בבר נש לעלמין.
כדין ינדע דהא אתדחיא הוא מפלא.

הא חזי, בשעתא דנשמתא נחתא לאעלא ליה
בהאי עלמא, נחתא בגנתא דעדן דארעא,
וחמאת יקרא דרוחיהון דצדיקיא קיימין
שורין שורין. לבתר אזלא לגיהנם, וחמאת
להו לרשיעיא דצווחין ווי ווי, ולא מרחמי
עלייהו. ובכלא אסהידו בה סהדותא, וההוא
צולמא קדישא קיימא עליה, עד דנפיק
לעלמא. (דף מ"ג ע"ב).

בר נפיק לעלמא, אזדמן ההוא צולמא לגביה,
ואשתתף בהדיה, ואתרבי עמיה. כמה

לצלמים, נראים שתי רוחות,
ומתתקנים באותם צלמים שלו
במראה של בני אדם, ומודיעים
לו דברים להרע ודברים להיטיב
לזמנים ידועים. ואלו שתי
הרוחות שלא נכללו בכלל של
גוף, עכשו נכללים בצלמים
הללו, ומתתקנים בהם ומודיעים
לו לאדם דברים להרע, וזהו
שיוצא מרשות רבונו, ופקדונו
נותן לצד הטמא.

בא ראה, אסור לאדם לזרק פלי
הבית ולהפקידו לצד האחר,
שלא צריך, או דבר אחר שפמותו
(של ביתו לקבל אותו), שהרי כמה
שומרי הפללים מזמנים לדבר
ההוא לקבל אותו, ומאותו זמן
לא שורים עליו ברכות, שהרי
הוא מצד אחר. כל שפן מי
שפזמין ברצונו על אותו הטוב
העליון שלו, לאחר ולצד האחר,
שהרי הוא מאותו שהזמין אותו.
ובשקרבים ימי האדם לצאת מן
העולם הזה, אותו הצלם העליון
שנותנים לו, באה אותה רוח רעה
שהיה נדבק בה בכל יום, ונוטלת
אותו הצלם, ומתתקן בו והולך
לו, ולא חוזר לאדם לעולמים. אז
ידע שהרי הוא נדחה מן הכל.

בא ראה, בשעה שהנשמה יורדת
להפגס לו בעולם הזה, יורדת לגן
העדן של הארץ, ורואה את
פכודם של רוחות הצדיקים
עומדים שורות שורות. אחר כך
הולכת לגיהנם, ורואה את
הרשעים שצווחים וי ווי, ולא
מרחמים עליהם. ובכל מעידים
בה עדות, ואותו הצלם הקדוש
עומד עליה, עד שיוצאת לעולם.
בשיוצאת לעולם, מזדמן לה
אותו הצלם, ומשתתף עמה,
ומתגדל עמה, כמו שנאמר אף

דאתמר, (תהלים לט) אף בצלם יתהלך איש. ובההוא צלם אשתתפו (אשתתפו)